

като квичеше жаловно край водата. Кралічътъ ѝ бутна съ търнокъ въ улея и тя потънж тамъ.

— Трѣбаше да заровимъ това псе при другитѣ, забѣлѣжи воденчарятъ.

Тѣ очистихъ кръвта огъ дрѣхитѣ си, а по земята ѝ засипахъ съ прѣстъ.

— Бре, какво тече отъ тебе? каза воденчарятъ, като видя че отъ ржката на Кралічътъ блика кръвъ.

— Нищо, охапа ме поразеникътъ, като го стискахъ за гърлото.

— Дай да ти ѝ увиѣж по-скоро, каза воденчарятъ и го привърза съ една уваляна кърпа. Послѣ, като му отпусна ржката погледна го въ очитѣ и го попита:

— Прощавай, синко, ами ти отъ дека идешъ? И той пакъ хвърли учудено поглѣдъ на странникътъ.

— Щѣ ти раскажа послѣ, дѣдо: за сега щѣ кажа само, че азъ съмъ Българинъ, и добъръ Българинъ. Не се усъмнявай въ мене.

— Боже, упаци! Та не видѣ ли азъ? Ти си народенъ човѣкъ господине, и за такива братя азъ душата си давамъ. . . .

— Дѣка сега, дѣдо, да намѣрж дрѣхи да се прѣоблѣчж, и да прѣнощувамъ?

— Ела да идемъ въ мѣнастиря, при дякона Викентия. Рода ми е. Колко добрини е правилъ той на такива човѣци. . . И той е права българска вѣра, господине. . . Хайде, тамъ ще нощуваме всички. Добрѣ че никой не видѣ.

Дѣдо Стоянъ се лѣжеше: до дѣнера на орѣха отъ страна сега мѣсеца огрѣваше една висока човѣшка фигура, тя бѣше остала неподвижна зрителка при погрѣбението на двамата турци. Нѣ нашитѣ хора не забѣлѣжихъ нищо.